

מסורת הש"ס

(א) בַּלֵּה ד. כִּימֹות יג: [מִסְפֵּרס פִּי יוֹ הַלֵּיָלָה, (ג) חִיב וּקְרָא גְדוּבָה פִּיֵּיהּ הִיטִי, א ויֵאמַר כּוּ, וְעִישׁ, (ד) חֹסֶף דִּמְמֹות פִּילֵא הִי, ירוּשׁ יִרְמָא פִּיג הִי, (ס) סַפְסָמס סָה: [לִקְמָן לֵה, (י) וּקְרָא י ט, (י) יִרְמָא גַּב, (ח) לִקְמָן לֵה, פִּסְחוּס הֵה ויֵאמַר כּוּ, (ט) [עֵינָן חֹסֶף מִמּוֹת יט, דִּי־הַ מֹרֶה וְחֵי חֹלִין כּוּ, דִּי־הַ אֲמָרָן, (י) סַטְהֵרִין פּג, (ז) וְעֵינָן חֵי יִבְמוֹת נֵה דִי־הַ אֲתִיא, (ט) עֵלִיל יו דִּי־הַ אִין, (ח) ויֵאמַר פִּיא הִיא, מְגִילָה פִיא הִי, הַרְוִית פִּיג הִיב:

הגהות הב"ח

(א) גַּבִּי מִינָן שְׁלָא נַחֲלוּק מִינָן מַחֲסִי: (ב) רִשִּׁי דִּי־הַ מֹרֶה וְכוּ לֵסֵא חֵק עוֹלָם: (ג) דִּי־הַ אֲבָל עֲבוּדָה וְכוּ וְהִיא לֵסֵא כְּהוּנָה לְמוֹקֵת עוֹלָם: (ד) דִּי־הַ הֵי מַלְי וְכוּ דִיאֲדִיכֵר גְּדִיס שְׁתוּי ינ מַמְחוּסֵר בְּגִדִיס: (ס) דִּי־הַ אֲבָל וּלְהַבְדִּיל וְכוּ מִשּׁוֹם שְׁלָא רַחֵן הִי דִיִּס וּרְגִילִיס אֲלַמָּא מוֹר גַּמְרִינִי: אֲבָל עֲבוּדָה שְׁאִין וְכוּ חִיב עוֹלָם מִיַּסָּה אִימָא לֹא. מַחֲלִי לֵה מַחוּסֵר בְּגִדִיס לֵהכִי כַּמֵּז וְהִיאֵה לֵהסֵא (א) לְכוּנוֹת עוֹלָם לְשׁוּיָהּ וְזִיס כְּשִׁאֲרִין בְּגִדִימָס עוֹלִיסָא וְכוּ אֲשַׁכְחֵן חִילוּל וְלֹא חֵלֵק בִּין עֲבוּדָה שִׁישׁ זֵה מִימָה לְעֲבוּדָה שְׁאִין זֵה מִימָה: אֲשַׁכְחֵן מַחוּסֵר בְּגִדִיס. כָּלֵל הַעֲבוּדוֹת: שְׁטוּי יִין מוֹנָן. דְּפַסְלִי עֲבוּדָה שְׁאִין הוֹר חִיב עוֹלִיס מִימָה: וְהֵא סָנֵא מַלְהַבְדִּיל קַנְסִיב לֵה. לְשִׁמּוּי יִין וְלֹא גַמֵּר מַגְזִירָה שׁוּה וְאֲנֵן יִקּוּ וּפְסוּלִי עוֹלָה לְמוֹלָף מִקְרָא אֲחֵרִינָא: הֵי מַלְי לֵה לְמוֹלָף שְׁטוּי יִין אֲלֵא מַלְהַבְדִּיל וּבַמַּסְקָנָא (י) אֲדִיכֵר לִיָּה גְזִירָה שׁוּה וְתַנָּא (לִיָּה) שַׁבְקִיָּה לְאוֹרְחִיָּה קִמִּיתָא

שינויי נוסחאות

[א] לִיָּל מוֹלְהַבְדִּיל (שִׁיט), וְלִפְלִי בְּרַשִׁי: [ב] דְּהוּקִיס לִיָּה לִיָּלִי (שִׁיט), וּבְרַשִׁי הֵי מַלְי מַקְמוּ דְּהוּקִי לִיָּה גִישׁ: [א] דְּהוּקִי דְּהוּקִי בְּכִיחוּן (שִׁיטִּין): [ד] בְּכִיחִי נִטְקָף שְׁחִי כְּהוּנָת, וְכוּכִי כְּתוּסַפְסָמָא דִּמְמֹות: [ח] מִינָת מַכַּת מַחֲסֵן וּבְכוּסַפְסָמָא שֵׁס הַיִּגְרָסָא עַל גַּבִּי: [ז] וְאֵנִין (כִּיפִי): [ז] לִיָּל דְּבֵל (רַחֵי): [ח] רַחוּן כְּהוּנָת, [א] שְׁתוּי יִין מַחוּסֵר בְּגִדִיס לִיָּלִי (שִׁיט) וְגִזְיוֹן, וְכוּכִי בְּכִיחִי: [ז] לִיָּל כִּי נְקִטִּי (רַחֵי): [א] דְּהוּקִי דְּהוּקִי (שִׁיט): [ב] לִיָּל בְּעוּדָה (כִּיכִי): [ז] [א] אֲצִיטְרִךְ הֵיא אֲבִיחָא (שִׁיט): [ז] לִיָּל לְהִרְיָא (שִׁיט): [ז] לִיָּל מַעֲבַכָּה (יַעֲבִיבִי): [ז] לִיָּל אִי יוֹל חֲתִיבִיב הֵיא, דְּהוּרָהּ דְּהַבָּא כִּי לִיָּל (כִּיפִי), קִיָּא וְלֹא חֲתִיבִיב הוּרָהּ קִרָא דְּהוּרָהּ לֵהס כְּהוּנָה דְּהַבָּא כִּי (גִּלְיוֹן): [א] אַבְנִי אֲהֵרִן (כִּיכִי): [י] לְכוּרִה לִיָּל כְּשִׁירָה. אֲבָל כְּתִיבִי דִּי־יָ לְפַעֲנוּ: [ב] אֲחֵר כִּין הַבְּרִיִס (כִּיכִי), וְכֵן גַּבִּי כִיכִי חֵי חִיסֵר אֲחֵר יִתֵּר אֲחֵר: [בא] לִיָּל רַחֵן (שִׁיט): [בב] מַחֲלָן עַד סְטִיד הֵיא גְּבִיחִי (שִׁיט): [בג] דְּהֵיא אֲפִי לְפִיד (כִּיפִי): [בד] מִינָת אִין בְּרִיחִימָא עוֹלִיסָא אִין כְּהוּנָתָם עוֹלִיסָא אֲצִטְרִךְ כִּי לִיָּל (כִּיפִי, כִּיפִי) וְשִׁיט: [בד] שְׁמַעֲינָן גַּבִּי מִימָה מַדְאִיקֵי דִּזֵּר, מִיחֵי לֹא כְּתִיב וּלְעוֹלָם (שִׁיט): [כד] חֵינִי שְׁמַעֲינָן בְּמִיתָה מַדְאִיקֵי דִּזֵּר מִיָּמָא מַכְּסִיבִי לֹא כְּתִיב כִּי, וְשִׁטִּיכִי כִין לִיָּל מַחֲמַמָּה (שִׁיט): [ז] וּבִירוּשְׁלִימָא בְּפִי קִיּוּמָא יְרוּשָׁלַי מִקְרָא רִמְתַּבְרָא כִי (שִׁיט) חוּסִי יוֹסֵט יִי רִמְתַּבְרָא וְכוּ, וְכוּ: [ז] בִּירוּשְׁלִימָא וּבְכוּסַפְסָמָא (שִׁיט פִּסְחוּ חוּסִי וְכוּ): [ז] בְּנָן לִיָּל וְאִיל, וְתַנָּא וְשִׁטִּי מַחֲסֵן (שִׁיט): [ז] לִיָּל שַׁבְרִינָן (גִּלְיוֹן וּבְחוּסִי שֵׁס): [א] שְׁחֹשֶׁע הַבְּהוּנָה גִּדְּלוּה, כִּין נִטְקָף גַּלְיוֹן שְׁחֹשֶׁעִי שֵׁס:

ליקוטים

ח"ל חוקה חוקה. כל מקום שנאמר חוקה אינו אלא לעכב ויחסי איתא במנחות (י"א, א), "אי קשיא לך הא דאמרין בשחיטת קדשים שלא חרין דיוקין ורגלים כן מבנין יליף חוקה חוקה ממחוסר בדרים, ודחת עיכובא הוא אלמא

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

חוקה חוקה. בשמויי יין [כתיב] חוקת עולם [וצמחוסר] בגדים כמיז כהונה לחוקת עולם וזכרתי^י יד ורגל כמיז והיתה להם ^ו לחוקת עולם: **אי מהפס**. משמויי יין הוה אמינא ה"מ דמחלי עבודה [צמחוסר

בגדים] בעבודה שהזר חייב עליה מימא כדכתיב בזהוא קרא ^ו צבואסם

אל אהל מועד ולא תמותו בעבודה שיש זה חיוז מימא לפסולים הכתוב מדבר ואינה ^א אלא ארבע עבודות זריקה והקטרה וניסוך המים והיין כילפסין בפ"צ בסדר יומא (דף כד.) מועצדסם עבודת ממנה וגו' והזר הקרב יומת עבודת ממנה ולא עבודת סילוק ועצדסם עבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה כגון קבלה והולכה וקמינא וכל ^א חיוז מימא בפסולי עבודה מזוהת גמרין כדמתן בפ' בתרא (לקמן ק"ג:) הקומץ והוצול והיוצק המסקבל דמיס וכו' ואין בהם לא משום זרות ולא משום טומאה ולא משום מחוסר בגדים ולא משום שלא רחן ^ח ידים ורגלים אלמא מוזר גמרין: **אבל עבודה שאין זר חייב עליה מימא אימא לא**. מחלי לה מחוסר בגדים להכי כתב והיתה להם ^א לכהונת עולם לשויניה וזיס כשאין בגדימס עליהם וצור אשכחן חילול ולא חלק בין עבודה שיש זה מימא לעבודה שאין זה מימא: **אשכחן מחוסר בגדים**. ככל העבודות: **שמויי יין מוּנָן**. דפסלי עבודה שאין הוז חייב עליה מימא: והא סנא **מלהבדיל קנסיב לה**. לשמויי יין ולא גמר מגזירה שוה ואנן יקוּ ופסולי עולה למולף מקרא אחרניא: הֵי מַלְי לֵה לְמוֹלָף שְׁטוּי יִין אֲלֵא מַלְהַבְדִּיל וּבַמַּסְקָנָא (י) אֲדִיכֵר לִיָּה גְזִירָה שׁוּה וְתַנָּא (לִיָּה) שַׁבְקִיָּה לְאוֹרְחִיָּה קִמִּיתָא

ונקט גזירה שוה למילף משמויי ^א יין מחוסר בגדים: והא סנא. נקטינא ^א לגזירה שוה מחוסר בגדים הוא דיליף זה משמויי יין ולא שבקיה לאורחיה: **והכי קאמר מנין שלא נחלקו ^א כו'**. לעולם לא למילף מחוסר בגדים משמויי יין אמא אלא למילף לא ינ מחוסר בגדים והכי קאמר למנוע לעבודות של מימא שמתחללות בשכיכות מנין שלא נחלקו בין מחוסר בגדים לשמויי יין דכי היכי דמחוסר בגדים כל עבודותיו פסולות אף שמויי יין ושלא רחן כן תלמוד לומר חוקה חוקה: **אלא ^ס בין הכול למה לי**. הואיל ולא ילפינן מינא חילול לעבודה ^ב: **לא מוקיס אמורא עליה**. למידרס ^ו בפירקין: **מיומא טנא לחבירה**. משעה שאכל ושתה ועשה יוס טוב עד למחר דהכי משמע קרא יין ושכר אל תשת צבואסם וגו' וכן בשעה שאמא צא להבדיל ולהורות בין דבר קדושה לדבר חול אל מהי שכרות: **מהכא נפקא**. מחוסר בגדים: **מהפס נפקא**. אכתי קרא אחרניא כתיב ולמאי אליטריך ^א הכהן הכא גבי ונתנו בני אהרן הכהן אש לאשמשועינן מחוסר בגדים: **כניסונו**. בשעה שהוא מלווש בגדיו נקרא אהרן הכהן ולא כשהוא לבוש בגדי הדיוט: **אי מהפס**. מוהיתה להם כהונה הוי מוקמינא ליה ההיא ^ד בעבודה המעכבת כפרה אבל נתינת אש של הדיוט דמזוה בעלמא היא שהרי יש שם אש שירדה מן השמים ^י אימא לא תיבעי בגדים קא משמע לן ונתנו בני אהרן הכהן אש להכי כתב הכא סקרין בגדים למילף [דאף בעבודה שאינא מחוסר ^א] כפרה [דחא ^א] עבד אהרן צנצני הדיוט ולאף שפיר עבד. והא ליכא למיפדך לימא האי ולא תיבעי ^ח ההוא דהכא לאו בגדים כמיזי ואי לאו דכתב והיתה להם כהונה [אכל וזגרת אותם אצנט] דשמעינן כהונה תלויה צנצנים

לא הוה ידעינן הכהן כניסונו מאי היא: **הכפנים**. אצני ^ח קאי דהוו הדיוטים: **כניסונו**. צראין להן שנתלית כהונתן בהן: **אי מהפס**. מוהיתה להם כהונה: [חיסור. כגון כה"ג צנצני כהן הדיוט: **אבל יימור**. כגון כהן הדיוט צנצני כה"ג]: **מרושלין**. נגזרינן צקרקע: **מסולקינן**. מן הקרקע מתוך שהם קצרים: **משוחקים**. ישינים ^י כשרין ^י. ואע"ג דכתיב מדו בד [ויקרא ^ו] שתהא כמדמו ^ח מזוה בעלמא היא ולא לעכב: **חיסר אחס ^א**. מכל הצגדים: **ייסר אחס**. הוסיף עליהם שום צג צעולם: **רעייה**. איפלטשט"ר שחוטץ בין בשרו לצגד דצעין ילבש על בשרו: **מטושטטין**

אהרן כמיז אחר קרא דהוקיטין ואס כן ידעינן שפיר בלא הכהנים דבעי כניסונו כמו בקבלה דסין דכמיז בעבודת קמימא גלי בעצורה שאלתי ק. ומיזו קשה לרע"ז למה לי גוי'ש דמי אהרן לעיל (סג) לטען ולכלי שרת פי' גנדי כהונה, מיוק ליה ודכתיבי הכהנים צעין בגדי כהונה כדלחמינן הכא דהו להו וזיס בלא צנצני כהונה, וי"ל דכי אליטריך גוי'ש משום כהן כשר הוא דאליטריך. ואס תאמר תאמר דאליטריך גוי'ש משום כהן כשר, למה לי קרא דהכא והיתה [לטען כהונה] [לטען כהונה] עולם לומר דהו להו וזיס, מיוק ליה לרע"מ משום דאין גוי'ש למתנא, וי"ל דמגוי'ש לא הוי ידעינן חילול עטרה קח אהרנה בעלמא להכי אליטריך (הכי) [הכא] למדרש דהו להו וזיס ותמללן עטרה: **אבל** [בעבודה] וילא מעכבא בפרה לא. פי"ה אימא לא תיבעי בגדים, כלומר אפילו לתתחילא, קמ"ל ומטו בני אהרן לומר דלי עבד צמחוסר בגדים לא שפיר עבד כלומר יצ"ר שיהא לבוש בגדיו בנתינת אש לתתחילא, והא דקמני עטרתו פסולה לאו דוקא דהא כיון דלא מעכבא כפרה לא שייך בה חילול עטרה אלא כלומר לא שפיר עבד: **אבל יימור אימא לא**. וא"ת ויעלי בני גדול שגבם בגדי [הכא] הדיוט אמאי לא משני אי מהפס היי אמינא צמחוסר בגדים למגוי'ש אכל כי לבש בגדי הכהנים לא, דכשמי סכא, וי"ל דלא מליט למימר הכי דהא קרא לעילי דזגרת אותם אצנט אהרן וצניו והיתה [לטען] כהונה [לחוקת] עולם משמע דגם

אהרן שהיה כהן גדול אם לא הו כן בגדיו עליו דהייט שמונה בגדים אין כהונתו עליו, דסין דקרא מיירי כהלכין וצניו אית כן למימרה (ס) (סחור"פ דק): רש"י ד"ח אבל בעבודה בוי ולא חלק בין בעבודה שיש בה ביחא לקבוצה שאין בה ביחא. הגהט הרי"ם וי"ל, וא"ת ולמנוח האי קרא דנגדימס עליהם ולשמוען מלהבדיל בין הקדש ובין הכול, וי"ל דלמסקנא נילא שפיר, ע"כ:

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

יח. תלמוד צומר חוקה חוקה לגזירה שוה

תלמוד צומר חוקה חוקה לגזירה שוה. מכאן צומר ר"ת דהא דלמרינן צמנמות (דף יט.) כל מקום שנאמר מורה ומוקה אינו אלא לעכב לאו מד טעמא נניחו דחוקה מגזירה שוה ומורה ממשמעות ^א: **אתיא** חוקה חוקה ממחוסר בגדים. בפ' הנשרפין

(סנהדרין דף פד.) אמרינן דלואן צאזרסה דכמיז ומן המקדש לא ילא ולא יחלל הא אחר שלא ילא חילל ולא ילפי" שהא צמימא [בג"ש] חילול חילול מתרומה משום דחילול צגופיה לא כמיז מכללא [דכ"ג] הוא דקאמרי הוי דבר הבא מן הכלל וכל דבר הבא מן הכלל אין דנין אותו צגזירה שוה וקשה מהך דשמעתין דהא אין ^א בגדימס עליהם אין כהונתן עליהן אינו כמיז בפירוש וילפינן חוקה חוקה ממחוסרי צגדים וכן ככל הכך דכמיז ולא יחללו דדייקינן הא עבדו חיללו וילפינן ^י מימא חילול חילול מתרומה ונתורס מן הרעה על היפה דלא ילפינן דלחוי צמימא צגזירה שוה דחטא חטא מירך ה"ר יעקב מאורילני"ש משום דהוי דבר הבא מן הכלל [ונריך לתקנא אמאי הוי דבר שזכללן טפי מהי ^י ומימא לי בפ' הנשרפין (סס פג:) צעי שמויי יין ושלא רחון ידים ורגלים צמימא מנא לן וקאמר דצגופייהו כתיב זהו מימא בזהיא והשתא למה לי למיכתב מימא תיפוק ליה מגזרה שוה דחוקה חוקה ממחוסר בגדים כילפסין חילול זהו מהתם מיזו לקמן בפירקין (דף כד.) אמרינן דהוו שלשה כתובין הבאין כחד ואין מלמדין מחוסר בגדים ושמויי יין ושלא רחון ידים והשתא אמאי שפיר גס קושייתא ה"ר יעקב ^ז דהשתא בשלשתן כמיז מימא מיותר למימר צהי (זריס) דווקא דמקריין זריס צגזירה שוה דחוקה איכא מימא אבל יושב אע"ג דקרוי זר אינו צמימא אבל שאר פסולין כגון ערל ואונן לא איצטריך קרא למעטיניהו ממימא כיון דלא איקרו זריס. צרו"ך: **חורני** ^ב לומר דקושיית ה"ר יעקב קיימת דהא ^ב למ"ד נמי דבעי שלשה כתובין הבאין כחד ליכא מיותר כי אם השנים וקמיז חוקה הוי לגופיה ואי"כ כמיז קלאי צמחוסר בגדים למה וצמרייהו כמיז חוקה וימיו וזגרת דדרשין מינה ^ב חוקת עולם אצטריך משום חילול דאע"ג דממילא שמעינן ^ב מדאיקרי [זר מ"מ] זר צמכנסים לא כמיז ולעולם צפרשה דלעיל קאי מימא אכולהו צגדים: **הוצ"ח** בהן גדור' שלבש בגדי בהן הדיוט ועבד עבודתו פסולה. ואס תאמר הא דאמר רבי יוסי (יומא דף יב:) שני אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט כהן גדול משום איבה כהן הדיוט משום מעלין בקודש ולא מורדינן מדקאמר משום איבה משמע דמן הדין כהן גדול הוא ואי"כ כהן הדיוט תיפוק ליה משום מחוסר צגדים ואין לפרש דלאחר מימא הראשון קאמר דלא הוי כהן גדול משום איבה דהא מודה ר' יוסי (סג יג.) דאס מת ראשון שני חוזר לעבודתו ויש לומר דכהן גדול נתמנה ^ב לעבודתו צפה ומסתלק צפה (ובפ"ג ^ב קמא דיומא (דף יב) דריש ליה מקרא ^ח וצירושלמי) ומסתברא שהדבר תלוי במלך ואחיו הכהני' כמו שמצינו בפ' הבא על יצמתו (רצמות סא.) ביהושע בן גמלא דאזקמיה ינאי מלכא ואמרין צירושלמי ^ב ובפ"ק דיומא (דף יב:) ובתוספתא (דיומא פ"א ה"ד) ציוסף בן אלס מפזריו שארע פסול ככה"ג ושימש תחתיו וכשינא אמר למלך אדוני המלך פר ושעיר ^ב שקרבו: ^א היום משל מי [משליו או משל כה"ג] א"ל המלך לא דייך ששימשת שעה אי לפני מי שאמר והיה העולם] כו' וידע שהוסר ^א מן הכהונה ^ב:

יושב אע"ג דקרוי זר אינו צמימא אבל שאר פסולין כגון ערל ואונן לא איצטריך קרא למעטיניהו ממימא כיון דלא איקרו זריס. צרו"ך: **חורני** ^ב לומר דקושיית ה"ר יעקב קיימת דהא ^ב למ"ד נמי דבעי שלשה כתובין הבאין כחד ליכא מיותר כי אם השנים וקמיז חוקה הוי לגופיה ואי"כ כמיז קלאי צמחוסר בגדים למה וצמרייהו כמיז חוקה וימיו וזגרת דדרשין מינה ^ב חוקת עולם אצטריך משום חילול דאע"ג דממילא שמעינן ^ב מדאיקרי [זר מ"מ] זר צמכנסים לא כמיז ולעולם צפרשה דלעיל קאי מימא אכולהו צגדים: **הוצ"ח** בהן גדור' שלבש בגדי בהן הדיוט ועבד עבודתו פסולה. ואס תאמר הא דאמר רבי יוסי (יומא דף יב:) שני אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט כהן גדול משום איבה כהן הדיוט משום מעלין בקודש ולא מורדינן מדקאמר משום איבה משמע דמן הדין כהן גדול הוא ואי"כ כהן הדיוט תיפוק ליה משום מחוסר צגדים ואין לפרש דלאחר מימא הראשון קאמר דלא הוי כהן גדול משום איבה דהא מודה ר' יוסי (סג יג.) דאס מת ראשון שני חוזר לעבודתו ויש לומר דכהן גדול נתמנה ^ב לעבודתו צפה ומסתלק צפה (ובפ"ג ^ב קמא דיומא (דף יב) דריש ליה מקרא ^ח וצירושלמי) ומסתברא שהדבר תלוי במלך ואחיו הכהני' כמו שמצינו בפ' הבא על יצמתו (רצמות סא.) ביהושע בן גמלא דאזקמיה ינאי מלכא ואמרין צירושלמי ^ב ובפ"ק דיומא (דף יב:) ובתוספתא (דיומא פ"א ה"ד) ציוסף בן אלס מפזריו שארע פסול ככה"ג ושימש תחתיו וכשינא אמר למלך אדוני המלך פר ושעיר ^ב שקרבו: ^א היום משל מי [משליו או משל כה"ג] א"ל המלך לא דייך ששימשת שעה אי לפני מי שאמר והיה העולם] כו' וידע שהוסר ^א מן הכהונה ^ב:

לא הוה ידעינן הכהן כניסונו מאי היא: **הכפנים**. אצני ^ח קאי דהוו הדיוטים: **כניסונו**. צראין להן שנתלית כהונתן בהן: **אי מהפס**. מוהיתה להם כהונה: [חיסור. כגון כה"ג צנצני כהן הדיוט: **אבל יימור**. כגון כהן הדיוט צנצני כה"ג]: **מרושלין**. נגזרינן צקרקע: **מסולקינן**. מן הקרקע מתוך שהם קצרים: **משוחקים**. ישינים ^י כשרין ^י. ואע"ג דכתיב מדו בד [ויקרא ^ו] שתהא כמדמו ^ח מזוה בעלמא היא ולא לעכב: **חיסר אחס ^א**. מכל הצגדים: **ייסר אחס**. הוסיף עליהם שום צג צעולם: **רעייה**. איפלטשט"ר שחוטץ בין בשרו לצגד דצעין ילבש על בשרו: **מטושטטין**

אהרן כמיז אחר קרא דהוקיטין ואס כן ידעינן שפיר בלא הכהנים דבעי כניסונו כמו בקבלה דסין דכמיז בעבודת קמימא גלי בעצורה שאלתי ק. ומיזו קשה לרע"ז למה לי גוי'ש דמי אהרן לעיל (סג) לטען ולכלי שרת פי' גנדי כהונה, מיוק ליה ודכתיבי הכהנים צעין בגדי כהונה כדלחמינן הכא דהו להו וזיס בלא צנצני כהונה, וי"ל דכי אליטריך גוי'ש משום כהן כשר הוא דאליטריך. ואס תאמר תאמר דאליטריך גוי'ש משום כהן כשר, למה לי קרא דהכא והיתה [לטען כהונה] [לטען כהונה] עולם לומר דהו להו וזיס, מיוק ליה לרע"מ משום דאין גוי'ש למתנא, וי"ל דמגוי'ש לא הוי ידעינן חילול עטרה קח אהרנה בעלמא להכי אליטריך (הכי) [הכא] למדרש דהו להו וזיס ותמללן עטרה: **אבל** [בעבודה] וילא מעכבא בפרה לא. פי"ה אימא לא תיבעי בגדים, כלומר אפילו לתתחילא, קמ"ל ומטו בני אהרן לומר דלי עבד צמחוסר בגדים לא שפיר עבד כלומר יצ"ר שיהא לבוש בגדיו בנתינת אש לתתחילא, והא דקמני עטרתו פסולה לאו דוקא דהא כיון דלא מעכבא כפרה לא שייך בה חילול עטרה אלא כלומר לא שפיר עבד: **אבל יימור אימא לא**. וא"ת ויעלי בני גדול שגבם בגדי [הכא] הדיוט אמאי לא משני אי מהפס היי אמינא צמחוסר בגדים למגוי'ש אכל כי לבש בגדי הכהנים לא, דכשמי סכא, וי"ל דלא מליט למימר הכי דהא קרא לעילי דזגרת אותם אצנט אהרן וצניו והיתה [לטען] כהונה [לחוקת] עולם משמע דגם

אהרן שהיה כהן גדול אם לא הו כן בגדיו עליו דהייט שמונה בגדים אין כהונתו עליו, דסין דקרא מיירי כהלכין וצניו אית כן למימרה (ס) (סחור"פ דק): רש"י ד"ח אבל בעבודה בוי ולא חלק בין בעבודה שיש בה ביחא לקבוצה שאין בה ביחא. הגהט הרי"ם וי"ל, וא"ת ולמנוח האי קרא דנגדימס עליהם ולשמוען מלהבדיל בין הקדש ובין הכול, וי"ל דלמסקנא נילא שפיר, ע"כ:

עין משפט
נר מצוה

יז א מיי פ"י מהלכות כלי המקדש הלכה ד:
יח ב ב מיי שס הלכה ה:

תורה אור השלם

- ↑ יין וְשֹׁכֵר אֶל תִּשְׁתּ אֶתָּה וּבִגְדֶיךָ אֶתָּהּ בַּבָּבָאס אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תִקְחוּ אֶתָּה עִוְלָם לְדִרְתִּיכִס: וּקְרָא י, ט
- ↑ וְהִזְרַת אֶתָּם אֲבָנֹת אֲהֲרֹן וּבְגָדֵי וְחֻשְׁפֵּיהֶן לָהֶם מִגִּבְעַת הַזִּיקְתָּהּ לָהֶם בְּהִזָּק לִחְזַק עוֹלָם וּמִלֵּאת יֵד אֲהֲרֹן יָדִי בְּגָדֵי: שְׁמוֹת כט, ט
- ↑ וְהִצְטוּ יָדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יִקְחוּ וְהִזְקִיתָ לָהֶם חֵק עוֹלָם לוֹ יִקְרָא א, ח
- ↑ וְהָיָה בְּנֵי אֲהֲרֹן הַבְּכוֹר אֲשֶׁר עַל הַזֹּבֹחַ וְעֶרְבוּ צִעֲצֵי עַל הָאֵשׁ: וּקְרָא א, ז
- ↑ וְעֶרְבוּ בְנֵי אֲהֲרֹן הַבְּתוּלִים אֶת הַזֹּבֹחִים אֶת הָרִאשׁ וְאֶת הַזֶּהֱרֵךְ עַל הַצִּעֲצִים אֲשֶׁר עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל הַזֹּבֹחַ: וּקְרָא א, ח

מוסף רש"י

דרב לא היה מעמיד מפורגמן לפני לדרוש דרשה לרבים מיומא טבא לחבריה. כלומר משעה היום יוס טוב דהיינו לאחר עטירה עד מחר: משום שכרות. דרכ אורווי היה מורי דגרסה שלו כדלחמינן כניסויות, ושכור אסור להורות דכמיז יין ושכר אל תשת ומכיו (להורות אלת בני ישראל (כ"ב) כלומר הכהנים כביהונם. כלומר ד הכהנים הדיוט הוקיין להם (שירובין קג) מורושלים מסרולקים. ציומא כג ע"צ פירש"י, מדו כמדמו, כאן למלך שיהא כמותם ויטא למדת קומתו, לא נגזרה וכלא מסולקת, והכי אמרינן בנזמים: משוחקים. כשרין כלל